

urigtigt ikke at modtage det, men jeg maa dog forbeholde mig at stille nogle Ændringer til Forslaget, til Dels af formel Natur, men dog ogsaa nogle med nogen reel Betydning. Forslaget er jo, som jeg sagde, i det væsentlige affattet i Overensstemmelse med Regeringens Forslag suppleret med nogle enkelte Bestemmelser, tagne, saa vidt jeg kan se, af Bestemmelserne paa Finansloven om Dyrtidstillæg. Men disse Bestemmelser passe ikke ret paa de her foreliggende Forhold. Det maa jo erindres, at Dyrtidstillæget paa Finansloven kun gælder Embeds- og Bestillingsmænd, altsaa et langt ringere Antal end her. Det maa yderligere erindres at det fremkom i 70-erne, medens de sjællandske Baner ikke vare Statsbaner og de jydsk-fynske Baner kun havde et forholdsvist ringe Omfang, saaledes at hele den store Etat næsten ikke eksisterede, og at Bestemmelser derfor, som findes paa Finansloven og som kunde bringes til Anvendelse over for dette begrænsede Antal af Embeds- og Bestillingsmænd, vanskelig vilde lade sig bringe til Anvendelse paa de over 20,000 Personer, som der er Tale om ved det foreliggende Forslag. Dette gælder for det første den alt af 2 ærede Talere paaankede Bestemmelse, som jeg ogsaa af reelle Grunde vilde være imod, og som findes i § 7, om, at Personer, der ikke have fyldt 25 Aar, ikke faa noget Tillæg efter denne Lov. Jeg kan tiltræde, hvad der er sagt i saa Henseende af de foregaaende Talere om det urimelige og ubillige heri. Det maa erindres, at netop af de Klasser, som Loven kommer til at gælde, vil maaske ikke faa under 25 Aar være gifte, men i hvert Tilfælde kan man ikke gøre Lønningsbestemmelser afhængige deraf, naar man erkender, at Lønnen skal sættes i Forhold til det Arbejde, der kræves af de paagældende, og det Ansvar, der paalægges dem, og det bliver ens for dem, hvad enten de ere lidt over eller lidt under 25 Aar. Det maa jo ogsaa erindres, at ikke faa af dem, der ikke ere fyldte 25 Aar og ikke ere gifte, kunne have trængende Forældre eller Søsken, der hjælpe, altsaa være for saa vidt lige saa daarligt stillede som de, der ere over 25 Aar. Dertil kommer, at denne Bestemmelse, som dog formentlig vil være finansielt af forholdsvist ringe Betydning, da det jo neppe vil være noget saa særdeles stort Antal, der er Tale om, vil medføre stort Besvær baade for de paagældende og særlig for Administrationen. Thi hvorledes skal det afgøres, om de paagældende ere

fyldt 25 Aar eller ikke? En saadan Bestemmelse findes ganske vist paa Finansloven med Hensyn til Dyrtidstillæget, men der er kun Tale om Embeds- og Bestillingsmænd. Desuden har denne Bestemmelse staaet i en Række af Aar og finder jo Aar efter Aar kun Anvendelse paa de ny, der komme til, saa det er ret overkommeligt at faa det undersøgt, men at skulle undersøge for alle disse Personer, hvilken Alder de have, vil dog være ret besværligt, og hvem skal afgøre det? Skulde de, der udbetale Lønnen, se paa de paagældende, om de ere 25 Aar eller ikke? Det kan man vel neppe mene, men i saa Fald vil Resultatet være, at de maa møde med Daabsattest, hver Gang de skulle have deres Lønning udbetalt, og den, der udbetaler Lønningen, skal have den Ulejlighed at undersøge denne, før han udbetaler Lønnen, eller ogsaa maa det altsammen, som det ogsaa kunde lade til efter § 9, indsendes til Finansministeren for der at undersøges. Det er et overordentligt Besvær ogsaa for de paagældende selv og vil bl. a. i en ikke ringe Grad sinke Gennemførelsen af denne Lov, som man aahenbart maa ønske kom til Anvendelse saa hurtigt som muligt. Jeg kan derfor henstille til de ærede Forslagsstillere og det høje Ting, om det ikke vilde være rigtigt at lade denne Bestemmelse udgaa.

Ligeledes vil jeg gerne henstille en Ændring i Forslagets § 4, som siger: „Til Personer, hvis Lønningsforhold ere ordnede ved Lønningslove efter 1ste Januar 1899 eller forbedrede ved Finanslovbevilinger efter 1ste April 1899, ydes intet Tillæg efter nærværende Lov“. Saa vidt jeg kan se, vil den første Bestemmelse om Personer, hvis Lønforhold ere ordnede ved Lønningslove efter 1ste Januar 1899, nærmest finde Anvendelse paa Toldetaten, for hvilken der i Aaret 1899 blev givet en Lønningslov, som omhandlede netop den 4de Lønningsklasse og Assistentterne, altsaa netop den Del af Toldetaten, paa hvilken dette Lovforslag nærmest vilde finde Anvendelse. Den Forbedring, man da gav Toldetaten, var ikke større, end at den netop bragte de paagældende op til at staa i nogenlunde Niveau med tilsvarende Bestillingsmænd i andre Etater, og det vilde være haardt for dem, om de nu skulde gaa glip af et Lønningstillæg, som man giver alle de andre Etater, saa meget haardere som man samtidig, ved samme Lov, bestemte, at der aarlig skulde nedlægges to Toldsteder. Det er jo klart, at dette